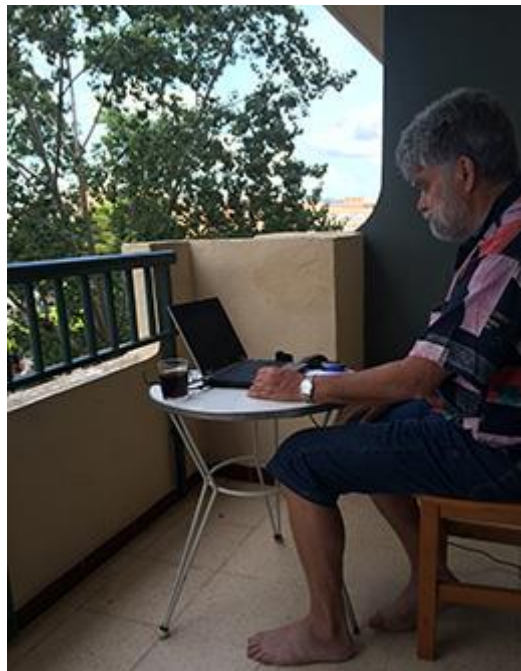

Från sydligare nejder

Red har tillfälligt flytt den svenska hösten till förmån för sydligare nejder. Men i dessa de lättrorliga elektronernas tid så hindrar det inte VB från att kommentera läget i Lund. Ovan- eller underjordiska spår och åt vad, tillsammans med frågan om vem som inte ville samtala med vem verkar vara även denna veckas huvudämnen.

Nästa torsdag ägnar red åt att ta sig tillbaka till den höga nord så den som väntar sig ett nytt nummer på torsdagkvällen får ge sig till tåls till fredagen som är den dag då VB rätteligen bör läsas om man skall tro dateringen.

Klockan 24 av Karin S

Klockan 24, natten
mellan 3 och 4 oktober.

Fötterna får liv,
trotsar och vill vandra
till en spansk bergsstad,

Mijas,
med vita hus och blommor
Var är katten?

Nu är jag där,

Katten smyger in.
Vill du sova här?

Fötterna blir stilla
Accepterar svensk stad
efter spansk utflykt.

Manifestation för att stoppa TTIP - Malmö

<http://www.stoppattip.se/>

Ja till handel för människor och miljö - nej till mer storföretagsmakt
Stoppa handelsavtalen TTIP och CETA nu!

Datum & tid: Lördag 10 oktober, kl 12-13.30

Plats: Södertull, Malmö (gågatan vid kanalen)

EU och USA håller på att förhandla om ett handelsavtal, Transatlantic Trade and Investment Partnership (TTIP), som beräknas vara färdig under 2016. Förhandlingarna handlar inte om ökad demokratiskt inflytande eller skarp miljölagstiftning, utan tvärtom: TTIP ska ge företag ökade rättigheter att stämma regeringar, och det finns en stor risk att de demokratiska möjligheterna att ha bättre miljöskydd, närproducerad och ekologisk mat i skolor, offentligt ägd välfärd med mera, begränsas kraftigt. Småföretagare och bönder riskerar att slås ut på grund av billig import från USA.

CETA är ett liknande avtal mellan EU och Kanada, som är färdigförhandlat, offentligt, men inte ratificerat. CETA visar att dessa avtal befarar miljö-, konsument-, och fackföreningsrörelsens värsta farhågor. Det måste kastas i papperskorgen innan det fastställs av EU och medlemsländerna i smyg, utan debatt.

Det är dags att visa att vi i Malmö inte vill ha dessa avtal! Vi vill se en utveckling mot mer demokratiskt inflytande, bättre miljöskydd, en stark offentlig välfärd. Begränsa storföretagens och marknadskrafternas inflytande över våra liv - stoppa TTIP och CETA!

Arrangörer: Stoppa TTIP Malmö, Jordens Vänner Malmö-Lund, Gemensam Välfärd Malmö, m fl.

Doc Lounge: The Look of Silence

TISDAG 13 OKTOBER 2015

Filmens trailer

Om filmen:

Pendangen till *The Act of Killing*, regissören Joshua Oppenheimers Oscarsnominerade dokumentär om de indonesiska folkorden. En överlevande familj upptäcker hur deras son mördades och vem som mördade honom. Men att bara veta räcker inte för den yngste sonen i familjen. Han genomför det otänkbara och konfronterar männen som mördade hans bror, för att be dem att ta på sig ansvaret.

REGISSÖR: Joshua Oppenheimer

LAND: Danmark

LÄNGD: 103 min

SPRÅK: Indonesiska | English subtitles

Dörrar öppnar kl 19

Film ca kl 20

Ordinarie: 80 sek

Student/Pensionär: 60 sek

Vid förköp av både entré och soppa reserverar vi sittplats vid bord. (145 kr)

Svetlana Alexijevitj fick årets nobelpris i litteratur

Vi rekommenderar *Kriget har inget kvinnligt ansikte* som kom på svenska 2012 och finns i pocket på Ersatz förlag. Boken är en sammanställning av intervjuer med de kvinnor som tjänstgjorde i Röda Armén under andra världskriget. Per Svensson har kallat den "Ett storslaget litterärt oratorium. Dokumentärjournalistik som stor konst."

Boken ingår i författarens livsverk *Utopins röster* som skildrar den sovjetiska verkligheten ur den enskilda människans perspektiv. På svenska finns också *Tiden second hand* och *Bön för Tjernobyl*.

Ställningstaganden

1. "Det är dags att plocka fram socialismen igen – och inte bara som berättelse." Palmebiografen Kjell Östberg. Han pekar på föregångarna Alexis Tsipras, Syriza, Pablo Iglesias, Podemos, och Jeremy Corbin, Labour.

2. "Våga se att några av planetens största företag investerar miljarder i pr för att vi inte ska rädda klimatet och vår planet." Fredrik Gertten efter VW-gate och inför miljömötet i Paris. AB 4 och 5 oktober.

3. "Europas unga judar ger inte upp. Deras väg är inte isolering, inte assimilering, utan en tydligare judisk identitet som bygger mer på tanke än tro, mer på ifrågasättande än lydnad, mer på öppnade dörrar än på höjda murar." Ulf Lindgren, SDS 3 oktober.

Trafikverkets inbjudan till samråd av Gunnar Stensson

Inbjudan till samråd i tidigt skede
avseende järnvägsplan:

Öppet Hus
14 oktober, kl. 15-20.

Grand Hotel i Lund.
Vi presenterar projektet 15.30 och 18.30.
Däremellan finns vi på plats för
frågor och funderingar.

Åtta frågor:

1. Var ska Klostergårdens järnvägsstation ligga?
2. Hur arealkrävande blir järnvägen?
3. Vad händer med de gröna biotoperna (inklusive koloniområdena) längs järnvägen?
4. Hur lösa bullerproblemen (600 tåg per dygn) för bebyggelse nära spårområdet?
5. På ett par arkitektförslag är fotbollsplanerna vid Korpvallen tätt bebyggda med bostäder. Blir det så?
6. Spårområdet är en barriär som skiljer Klostergården från Rådmansvången. Planerar man att göra något åt barriäreffekten (som är ett problem för hela staden Lund)?
7. Är det möjligt att undvika arealförlust, förlust av gröna biotoper, bullerproblem och barriäreffekt genom att förlägga spåren till en tunnel?
8. Blir det något yttre spår för trafik med farligt gods?

Viljan att förändra tog honom runt världen

FLAMMAN Kultur

Daniel Strand minns en mångsidig författare och aktivist, besjälad av solidaritet, socialism och antirasism.

Henning Mankells roll under de första tio åren av mitt liv var att ligga på mina föräldrars kökssoffa. Det var i skarven mellan 1980- och 1990-talet, när Henning ännu inte hade fått sitt stora genombrott. Han var en rätt okänd författare som givit ut ett par romaner på ett mindre förlag. Han hade ingen vidare läsekrets och ingen lägenhet i Stockholm. När han var i stan lät hans förläggare, min pappa, honom sova på soffan.

Ur barnets perspektiv framstod Henning som en allvarlig, ofta dyster, person. Han var eftertänksam, pratade långsamt och vägde sina ord. Han hade egenskaper som lämpade sig bättre för vuxna än barn. Antagligen var det också därför som jag började uppskatta honom i takt med att jag blev äldre. Vi sågs med jämna mellanrum, på semestrar, middagar och möten. Förra sommaren, när han redan fått besked om sin sjukdom, hälsade jag på i hans hus vid havet utanför Göteborg. Vi hade tre fina dagar tillsammans, utbytte erfarenheter och pratade om viktiga saker.

Vi gjorde upp planer som aldrig blev av. Cancern kom emellan – och satte stopp för ett stort författarskap. Litteraturen var för Henning inte bara ett sätt att berätta historier, utan också ett verktyg för att skärskåda sociala orättvisor. Bara en yttlig läsning av hans böcker kan ge honom epitetet deckarförfattare. Han skrev romaner om papperslösa migranternas flykt genom Europa och unga kvinnors situation i Sverige under andra världskriget. Han skrev om det koloniala våldet i Afrika, gav ut en självbiografiskt inspirerad serie ungdomsböcker om 1950-talets Sveg och

publicerade flera romaner om barn i det utfattiga Moçambique. Han startade ett förlag för att översätta postkolonial skönlitteratur till svenska. Visst skrev han också ett antal deckare, men då utnyttjade han genrens form för att blottlägga politiska konflikter i Sverige kring sekelskiftet 2000. Ta till exempel *Mördare utan ansikte* – en bok som egentligen inte handlar om ett mordfall, utan om rasism. Den är om möjligt ännu mer relevant idag än för tjugofem år sen.

Henning var en genuint solidarisk, socialistisk och antirasistisk människa. Han kompromissade aldrig med sina ideal, skyddade sig sällan bakom ironi eller cynism. Viljan att förändra tog honom runt världen – han var i Paris i maj 1968, på Ship to Gaza sommaren 2010 och på det världsekonomiska mötet i Davos 2013. Han var i Indien, Palestina och Sydafrika. Naturligtvis också i Moçambique dit han anlände mitt under det våldsamma inbördeskriget och också kom att bosätta sig halvårsvis.

Hennings produktivitet och ständiga rörelse satte avtryck. Invånarna i Maputo kommer att minnas hans insatser för Teatro Avenida. Läsarna kommer att minnas hans ovanligt engagerande litteratur. Jag kommer att minnas hur han halvlåg på kökssoffan i Örnberg och tipsade om hur man blir en bra författare: ”Stryk vartannat ord.”

En universitetsskildring av Sten H.

Henning Mankell är borta och vi är många som sörjer honom. Han hade mer att ge. Men i dag vill jag säga några ord om en annan nyligen bortgångne författare, Göran Hägg., och detta därför att han har skrivit den vassaste svenska universitetsskildringen, *”Doktor Elgcrantz eller Faust i Boteå”* (1983). Hägg har hyllats på landets kultursidor för sin bildning och för sin kvickhet och allt detta vill jag gärna instämma i. Han var också otroligt produktiv och det i många genrer. Allt är väl inte guld, t.ex. inte hans romanövningar i flärd- och lustgenren och nog skulle han kunnat kvalificera sig för en Bad-Sex-Award om en sådan hade funnits på svenska. Och visst kan man hitta inslag av misogyni, kvinnohat, i hans texter. Men han är värd att förlåtas – han har svårt för män också. Och framför allt: han har skrivit en lysande satir över svenskt universitetsliv så där kring 1980.

Ett universitet blir till

”Faust i Boteå” skildrar ett läsår för en vikarierande universitetslektor på en institution för litteraturvetenskap i vad som alldeles uppenbart är Umeå, den då ännu unga lärdomsmetropolen i Västerbotten. Bakgrunden till universitetets tillkomst är berömd: en socialdemokratisk politiker lyckades med regionsjukhuset som alibi roffa åt sig universitetsbyggandet undan de mera kvalificerade kandidaterna Sundsvall och Härnösand: ”Under åren mellan 1965 och 1969 sköt byggnaderna i höjden. Eller rättare: de bredde ut sig. Till Boteås ovedersägliga fördelar hörde även att marken var billig. Det här var optimismens år. Ritningar införskrevs från Kalifornien och ett väldigt campusområde började tränga undan tallskogen bakom regionsjukhuset. Det var ett av de områden som en gång lockat den indelta armén till platsen. Bulldozers planade av, spegeldammar grävdes och gult fasadtegel sjönk i leran...”

”Bortom den ligger naturvetenskaperna, gult fasadtegel, omväxlande låga och höga hus, som i ett bostadsområde från mellersta sextioalet. Mitt i bilden utbreder sig själva campus, tänkt som en mjukt grönsvepande tättklippt grässlätt. Sju månader om året skapar snöhögar och vallar ett ishavslandskap, ytterligare tre förvandlas området till en kladdig, upptrampad lervälling, för att så slutligen, om det är en torr sommar, under ferierna fram i juli och augusti anta det på arkitektritningen antydda prärieutseendet” ...

”taken är platta, vilket gör att de dignar under vintersnön och det regnar in under större delen av året.”

Akademiska framgångsstrategier

Och ett litet personporträtt: ”Docent Björn Klettenmark var en akademiskt fjunflintis herre i femtioårsåldern som såg ut som en pensionerad tungviktsboxare. Han tillhörde dem som gjort

katastrofala felsatsningar i karriären. Han hade disputerat 1966, gjort bra ifrån sig, satsat på moderna metoder och legat 'rätt i tiden'. Det var under den senaste 'naturvetenskapliga' period litteraturämnet genomgått – samma tid som döpt om det från det traditionella 'litteraturhistoria med poetik' till det fräsigt positivistiska 'litteraturvetenskap'. Klettemark var ett egenartat offer för en process som gjort livet lättare för många i den akademiska världen.

De flesta människor har aldrig tänkt en originell tanke i hela sitt liv. Och i det avseendet är det ingen skillnad mellan bilverkstan, grundskolan eller universitetet. Men problemet blir akut först på det sistnämnda stället, särskilt på forskarnivå. Med forskningens och den akademiska verksamhetens lavinartade tillväxt växer problemet till det outhärdliga" ... "Vart femte år kommer det 'en ny strömning' som det gäller för den vaksamme humanisten att nosa upp så snart som möjligt och gå över till"...

"Klettemark satsade stort. När datorerna kom, lyckades han få loss pengar till att köra hela den svenska romantiska poesin genom en dator." ... "Projektet var beräknat över en tjugofemårsperiod. Men fåfångligheters fåfånglighet! Just det som sett ut som Klettemarks styrka blev hans olycka. Den marxistiska studentväckelsen var redan på väg, och inom fem år hade den i sin tur rullat igenom institutionerna och avlösts av miljömedvetande, antipositivism och front mot maskinkulturen."

En elak nyckelroman

Ja så fortsätter det. Nyckelromanaspekten i Häggs bok är väl tillgodosett genom lätt genomskinliga pseudonymer. Stina Burenius, ponchoklädd professor i Kalle Ankaforskning är alltså Birgitta Holm, professor Baltzar Silverstedt är Magnus von Platen etc. Så vitt jag har förstått har Umeå universitet fortfarande inte förlåtit Göran Hägg för hans roman och betraktar honom som en djupt orättvis marodör.

Ja, så försvar sig bokens berättare likt Faust åt djävulen i form av en industrimagnat och lämnar sin flickvän ("hon hade nog varit vacker för några år sen – på ett utmanande hemvävt sätt") för den av Djävulen utsända fresterskan Helen.

Fortsättning finns

I själva verket finns också en sorts fortsättning ("Anders och Dafne") där berättarens djävulskontrakt går mot sin fullbordan. Jag finner Göran Hägg vara en lysande satiriker, med just den elakhet som krävs för uppgiften.

Slutligen: den bild av Umeå som tecknas har inget gemensamt med det progressiva och framgångsrika universitet som nu finns på platsen. Men boken är lysande och man kan bara ana vad ett lektorsvikariat för Hägg skulle ha resulterat i för det gamla ingrodda universitet vi har här i Lund, möjligheternas stad.

Från arabisk vår till islamisk extremism av Gunnar Stensson

Patrick Cockburn, korrespondent för den brittiska tidningen Independent, utsågs 2013 till *Foreign Commentator of the Year*. Hans bok *Jihadisternas återkomst. ISIS och det nya sunnimuslimska upproret* utkom nyligen på svenska. Jag förvärvade den i samband med presentationen av Celanders förlag på Klostergårdens bibliotek i måndags. Nedan följer en sammanfattning, förenklad och förkortad, av bokens analys av situationen i Mellanöstern, vars verkningar vi upplever i form av den moderna historiens största massflykt. Boken innehåller ett mycket användbart sakregister.

Den 10 juli erövrade ISIS Mosul, Iraks näst största stad. Västregeringarna hade fullständigt missbedömt situationen i Irak och Syrien. Raden av ödesdiga misstag inleddes redan 2001, då USA valde att utpeka Afghanistan och Irak som huvudfiender. I själva verket var det Saudiarabien och Pakistan som gav al-Qaida dess avgörande stöd, men USA och dess allierade i väst var blinda för dessa länders avgörande roll för att främja islamisk extremism. Partick Cockburn slår fast tesen ”Det är farligt att tro på sin egen propaganda.”

Också under den ”arabiska våren” 2011 vilseleddes den allmänna opinionen. Utländska kommentatorer överdrev informationsteknikens roll. Demonstranterna var skickliga propagandister och intalade allmänheten i väst att revolterna var av samma slag som de antikommunistiska resningarna i Östeuropa efter 1989.

I själva verket handlade oppositionens krav enbart om personlig frihet och de sociala och ekonomiska klyftorna i Egypten och Libyen nämndes sällan. I Syrien före kriget var orättvisorna än större. Damaskus fylldes av lyxbutiker för eliten samtidigt som de syriska massorna tvingades leva i vad FN kallade ”extrem fattigdom” under åren före kriget. Detsamma gällde i Irak.

Man hoppades att problemen skulle försvinna när de gamla diktaturerna försvann. Saddam, Assad och Khadafi demoniserades så att det blev otänkbart att kompromissa och söka sig till fredliga övergångar.

Den syriska oppositionen vägrade att gå med på fredssamtal i Genève 2014 om Assad tilläts delta, trots att han hade kontroll över befolkningens stora flertal. Det fördjupade splittringen efter sektariska, etniska och klanmässiga tillhörigheter. Befolkningen kom att uppleva USA:s och västs interventioner i Irak 2003 och i Libyen 2011 som snarlika kolonialmakternas maktpolitik på 1800-talet. Många av interventionerna var oförenliga med FN-stadgan.

Det blir kanske omöjligt att återskapa sammanhållna stater i Irak och Syrien. Kurderna som tagit kontroll över oljestaden Kirkuk kommer aldrig att avstå från den och andra omtvistade områden.

Den irakiska shiitdominerade regeringen har förlorat greppet om de sunnitiska kärnområdena i norra och centrala Irak, och den irakiska armén är efter rader av nederlag i strider med ISIS i praktiken upplöst.

Den irakiska regeringen är beroende av hjälp utifrån, och den skulle kunna komma antingen från Iran eller USA. Krigströttheten på hemmaplan i USA gör det osannolikt att USA ingriper med mer än flygbombningar. Konsekvensen kan bli att sunniterna på landsbygden ansluter sig

till ISIS i ännu större omfattning. USA vill inte framstå som försvarare av den shiitiska dominansen över sunni-minoriteten. Irak håller alltså på att falla sönder i shiitiska, sunnitiska och kurdiska regioner.

I Syrien är situationen värre. Det råder inget tvivel om att det syriska folket skulle vara berett till vad som helst för att få slut på kriget. Men det befinner sig i ett läge där det inte kan avgöra sitt eget öde. Assad får stöd av Iran. Saudiarabien och Qatar utbildar och utrustar sunnitiska krigare. Rörelser av al-Qaidatyp rör sig obehindrat över gränserna till Irak och Turkiet.

Den syriska oppositionen är inte oberoende utan återspeglar sponsorernas politik. ISIS och liknande rörelser finansieras av oljestaterna vid Persiska viken.

Något slut kunde inte skönjas när Patrick Cockburn avslutade sin analys i oktober 2014.

Det återstår att se vad som blir följden av Putins ingripande. Idag sänder han missiler mot Syrien över Turkiet och Irak från krigsfartyg i Kaspiska havet. Ryska trupper lär finnas i Syrien.

En järnvägstunnel skulle lösa miljöproblemen och de politiska knutarna i Lund av Staffan Lindberg

Utbyggnad av fyra järnvägsspår från Malmö till Lund pågår för fullt. Gunnar Stensson skriver i Veckobladet den 2 oktober att de fyrdubbla spåren genom södra och centrala Lund kommer att leda till stora skador på miljön: förlust av värdefulla biotoper, bullerproblem och en större barriär som delar staden i två delar. Därför föreslår Gunnar Stensson att det byggs en järnvägstunnel från strax norr om Höje å till Lund C.

Varför inte längre? Tunneln skulle också kunna gå från Lund C med dubbelspår till Brunnsnäs med stopp vid sjukhuset och Teknis. Därifrån kan sedan markspår byggas via hållplats i Forskningsbyn och ut till Stångby.

Enligt Ramprogram för Lund C 2013 är en tunnellostning fullt möjlig (2013:28).

Jämfört med rejäla pågatåg och ett stort underhålls- och reparationssystem är den nu föreslagna spårvägen på 5,5 km mellan Lund C och Brunnsnäs en ren EPA-lösning som hotar både Lunds unika centrum och kommunens redan hårt ansträngda ekonomi (med eller utan statliga bidrag). Skalan för spårvägen är för liten och planerna på en utbyggnad söder- och österut, för att råda bot på det, skulle förstöra det unika kulturarv av medeltida stadsplan, arkitektur och rofylldhet som är Lunds främsta kännetecken och framtida 'skattkammare'.

Planering av en Lundatunnel skulle snabbt bidra till att få slut på prestigestriden och det politiska käbblet i kommunen. Politiker, tjänstemän, byggare och konsulter är ju sedan mer än 30 år låsta i en position där vanliga Lundabors protester mot spårvägsplanerna klingar nästan ohörda. Budgetar spelas ut mot spårvägar i en märklig kohandel.

Otänkbart?

Var inte Citytunneln i Malmö en ren utopi i början?

Dyrt? På Ulf Nymarks inlägg i Lokaltidningen denna vecka låter det som om tunneln måste byggas på ett år, men om denna kollektivtrafiklösning planeras för Lundregionen bör den byggas på sikt i takt med Brunnsnäs utveckling. Det handlar om en finansiering över 20-25 år. Då skulle också spårvägsförespråkarnas förutsägelser om 'spårbunden utveckling' kunna gå i uppfyllelse. Vi behöver inte färre utan mera satsningar på miljövänlig infrastruktur. Vi har råd till det. Det skapar sysselsättning.

Konfliktlösningar utifrån kan ibland vara förlösande, i detta fall en rejäl statlig satsning på en allsidigt fungerande lokaltågstrafik i Lundregionen med dess världsledande laboratorier och framtida tillväxtpotential. Det trafikverket får lägga ut kan man åtminstone delvis spara in på vägverkets planerade satsningar på fler vägar och nya avfarter. Vi har redan så det räcker med

biltrafik och vill få den att minska.

Till Lund och i Lund ska man kunna åka tåg, buss eller cykla och sedan gå en liten bit.

Lucifers tankar är inte bara otänkbara – de är tyvärr också feltänkta av Ulf Nymark

I en krönika i förra veckans VB-nummer framför Lucifer, som han själv skriver, en del ”tankar om det otänkbara”. Krönikörens tankar förtjänar några kommentarer.

FNL och skattehöjningen

Lucifer hävdar att FNL ”avfärdades” av S och MP efter valet i fjol. Det var faktiskt tvärtom: FNL avfärdade S, MP *och* V som samarbetsparter, därför att de hos de borgerliga fick stöd för alla sina frågor, dvs alla sina *två* frågor: nej till spårväg (de fick en fördröjning av beslutet till stånd) och nej till skattehöjning. FNL:s stöd till en borgerlig budget ska inte tolkas som att detta enbart beror på de borgerligas tillmötesgående i spårvägsfrågan. Antispaarvägspartiet stödjer en borgerlig budget huvudsakligen av den enkla anledningen att FNL är ett parti som i allt väsentligt *är* borgerligt.

Vilka MP-väljare tog FNL?

FNL ”hade tagit många MP-väljare”, hävdar Lucifer, och därför skulle MP ha ”avfärdat” FNL. Jag ser gärna att krönikören belägger detta påstående. Det kan han i varje fall inte göra med hjälp av valmyndighetens statistik, eftersom den ger tydligt besked: MP *ökade* sitt väljarstöd jämfört med valet 2010. Varför MP skulle ha drabbats av ”hämndlystnad” mot FNL beroende på det förhållandet att MP ökade sitt röstetal är en gåta som nog saknar lösning.

Spårvägsfundamentalister?

”Skjut spårvägen på framtiden för att locka FNL!” – det är Lucifers förslag till de rödgrönrosa, och han antar att S och MP inte är spårvägsfundamentalister. Nej, jag tror inte heller att S och MP är spårvägsfundamentalister. Men för MP:s del så ser vi värnandet om klimat- och miljö som en grundval för ekonomisk och social hållbarhet.

Den expertgrupp som granskat kommunens planer och kalkyler för spårvägen slår fast att enbart spårväg kan klara av de transport- och miljöpolitiska målen för Brunnshög. Ett fundamentalt (!) sådant mål är att högst en tredjedel av Brunnshögstrafiken ska ske med bil. Skjuter kommunen upp besluten om spårväg i ytterligare minst tre år, som Lucifer förespråkar, kommer trafikering på spåren att kunna börja först åtskilliga år in på 2020-talet. Då står ESS-färdigt, och många andra verksamheter liksom nya bostadsområden finns på plats. Vi har fått en ny stadsdel, ganska långt från centrum, som stått utan högvärdig kollektivtrafik i flera år. En stor del av de arbetande och boende som ska ta sej till och från Brunnshög har då utvecklat ett bilberoende. Det går åt helvete med miljömålen.

V har i sitt lokala partiprogram åtminstone sedan 2002 (och kanske ännu längre tillbaka i tiden) haft krav på spårväg i Lund. Ja, V ville till och med påskynda byggande av spår år 2002. (Se not!) Fast det där med spårtrafik kanske inte var så allvarligt menat, om en nu ska tro Lucifer.

V – ett styrande parti

Krönikören tror att V har fått sina nämndplatser och presidieposter ”som tröst”. En kan ju i och för sej ställa frågan varför Lucifer känner ett behov av att V skulle tröstas, men den frågan är egentligen irrelevant. Fördelningen av de kommunala posterna inom koalitionen har inte skett utifrån tröstbehov. Det har skett på grundval av partiernas mandat i fullmäktige och efter förhandlingar mellan partierna och överenskommelse mellan de rödgrönrosa partierna. Lucifers uppfattning om att V:s förhandlare skulle ha låtit sej nöja med tröstposter är verkligen att underskatta Mats Olssons och Hanna Gunnarssons förhandlingsskicklighet.

”Vad blev det av vår (dvs V:s) oppositionsroll?”, frågar sej Lucifer. Det är ganska märkligt att Lucifer tycks ha missat att V är med och regerar! Och som styrande parti finns givetvis inte längre någon oppositionsroll att spela. Lucifers tankar är inte bara otänkbara, de är tyvärr också feltänkta.

NOT:

” ... vi lovar att vi ska göra allt vad vi kan för att Lunds kommun i samarbete med Länstrafiken och andra kommuner på allvar ska börja planera *för ett tidigare* genomförande av spårburen trafik mellan Lunds centrum och ”byarna” och andra orter i regionen.” (Ur Vänsterpartiets i Lund trafikpolitiska valprogram 2002. Min kursivering)

Ockupationens moraliska ansikte av Gunnar Olofsson

Nya utbrott av våld på det ockuperade Västbanken och den israeliska armén visar åter sitt omtalade moraliska ansikte. Flera personer har dödats, hundratals skadats, hus och egendom tillhörande palestinier har vandaliserats av judiska bosättare under överinseende av armésoldater. Denna gång började alltihop med provokativa marscher upp till Al-Aqsamoskén i Jerusalem, islams tredje heligaste, av högerextrema israeliska bosättare i ”Temple Mount Heritage Foundation” anförda av parlamentsledamoten Yehuda Glick från Likudpartiet.

Syftet med promenaderna till Tempelberget sägs vara att ge även judar möjlighet att bedja där uppe vid den muslimska helgedomen. Men det egentliga målet är att på sikt riva moskén och ersätta den med ett judiskt tempel – ett projekt som redan finns som idé i en kommande stadsplan för Jerusalem, i form av en planerad synagoga på tempelområdet.

Israel försöker göra om ockupationen till en religiös konflikt, där muslimska extremister målas ut som ett nytt existentiellt hot mot landets judar av samma typ som under Förintelsen. Sedan ett judiskt bosättarpär mördats på Västbanken har retoriken ökat och regimen tagit chansen att dra åt tumskruvarna på palestinerna ännu ett varv. Hus där misstänkta palestinska ”terrorister”, och deras familjer, bor skall åter kunna sprängas, och människor spärras in i ”administrativt förvar” på obestämd tid utan rättegång eller dom. Israeliska soldater öppnar nu regelmässigt eld mot och skadar protesterande palestinier, anfäller ambulanser och räddningspersonal, och nya avspärningar och hinder gör en redan svår vardag än värre för vanliga människor. Soldater har också stormat Al-Aqsamoskén och förstört och bränt upp egendom.

I FN har USA i vanlig ordning blockerat en resolution som fördömer den israeliska arméns framfart. Och Sveriges feministiska regering, liksom EU och västvärlden som helhet, tigger.

Nato, Mellanöstern och dödsskjutningarna i USA av Gunnar Stensson

Historik, aktuella notiser och lite statistik att dra slutsatser av.

”Åren 1990-1991, strax efter Sovjetunionens sammanbrott, ägde en ödesdiger händelse rum. Irak, ett land med 35 miljoner invånare, beslutade att invadera sin lilla granne Kuwait med knappt en miljon människor men i besittning av oljereserver som praktiskt taget motsvarade de som fanns i Irak. Det var naturligtvis delvis en geografisk tillfällighet, men det var också resultat av ett postkolonialt pennstreck: de västliga oljebolagen och deras regeringar ansåg det ibland lättare att göra affärer med länder där invånarantalet var litet (även om man kan betvivla att ett sådant val är särskilt förnuftigt på lång sikt). I varje fall skickade västmakterna och deras regeringar omedelbart cirka 900 000 man trupper för att återge Kuwait ställningen som enda legitima ägare av sina oljefält (vilket bevisar, om det är nödvändigt, att regeringarna kan mobilisera väldiga resurser för att genomdriva sina beslut om de finner det lämpligt). Detta

hände 1991. Det första Gulfkriget följdes av ännu ett 2003, mot Irak, med en något mindre koalition av västmakter. Följderna av dessa händelser ser vi än idag.”

En av dessa följder är vår tids flyktingfolkvandring genom Europa.

Den förste november, alltså för precis en vecka sedan, inträffade ytterligare en i raden av massskjutningar i USA. På ett college i Oregon dödade en 25-årig man 10 studenter och skadade lika många.

Efter skjutningen presenterades följande statistik över antalet dödsskjutningar i USA.

Mellan 2004 och 2012 sköt amerikanska vapengalningar ihjäl **300 000 amerikanska medborgare**, alltså nästan en tredjedels miljon. Det har inte föranlett någon politisk åtgärd. Vapenlobbyn stoppar alla försök att begränsa den lukrativa vapenhandeln.

I själva verket fungerar massskjutningarna som reklam. Vapenbutiken på mordplatsen sålde slut på sina automatvapen dagarna efter dådet. Man måste ju kunna skjuta tillbaka, tänker amerikanen (även om mördaren redan är ihjälskjuten av polis).

Under samma tid (2004-2012) föll 300 personer i USA offer för terroristrelaterat våld. Det är en promille av det ordinära amerikanska mördandet. Men i kriget mot terror satsar USA astronomiska summor.

Offren för USA:s internationella krig mot terror kan räknas i hundratusental, kanske miljoner.

Den andre november flygbombade amerikanskt stridsflyg under 30 minuter Läkare utan Gränser sjukhus i Kunduz under USA:s krig mot talibanerna, som inleddes 2001, för fjorton år sedan.

”Bomberna slog ner och så hörde vi bombplanet cirkla runt i luften. Efter en paus slog ännu fler bomber ner”, säger Herman Negarhnam som leder Läkare utan gränser projekt i norra Afghanistan.

Läkare utan gränser skrev på twitter att minst sexton dödats, nio anställda, fyra vuxna patienter och fyra barn. Patienterna brändes ihjäl i sina sängar.

Ett ögonvittne berättar att bombplanet anföll fem gånger och varje gång riktade anfallet mot själva sjukhuset.

Den USA-ledda Nato-koalitionens chef, armégeneral John Campbell, har bett om ursäkt.

I ett uttalande säger Läkare utan Gränser att attacken utgör ”ett avskyvärt och grovt brott mot internationell humanitär rätt.”

Tänk Nej till Nato!

I Syrien har västmakterna hittills inte genomfört någon truppinsats på marken. Konflikten har inte bedömts vara tillräckligt angelägen (900 000 soldater mobiliserades blixtnabbt till Kuwait). Människoliv värderas lägre än olja.

Möjligen sker en ändring nu, när flyktingkolonnerna fyller Europas vägar, EU befäster gränserna och Ryssland sänt stridsflyg för att stoppa IS (men kritiseras för att i stället ha fällt bomber över Fria Syriska Armén).

Kommentar

Fragmenten ovan är kan sammanfogas till en preliminär helhetsbild. Nya fragment kan bekräfta den – eller göra den osannolik.

Den inledande analysen av utvecklingen i Mellanöstern från 1990 till idag är hämtad ur Pikettys ”Kapitalet” sid 551-552.